

SERMO FUNEBRIS
 HONORI NON TAM SUPREMO QUAM
 SEMPTERNO

VICERN-
 GEMEINSCHAFT

VIRI

MAGNIFICI, NOBILISSIMI, AM-
 PLISSIMI, CONSULTISSIMIQUE,

DOMINI

LUCAE **B**OSTEL,

J. U. D. ET INCL. REIPUBL.
 HAMBURGENSIS

CONSULIS PRÆSIDIS
 MULTIS NOMINIBUS OPT. MERITI,
 SCRIPTUS PUBLICATUSQUE

EXEQUIALI DIE XXIII. JULII.

GEORGIO ELIEZER EDZARDO,
 GR. L. ET HISTOR. PROF. P. ET HOC ANNO GYMNASII RECTORE,

HAMBURGI,
 TYPIS. CONRADI NEUMANNI, SENATUS ATQUE GYMNASII
 TYPOGR. ANNO MDCCXVI.

Consulem A BOSTEL

MA

OMI

MA

fuisse, vivendique finem fecisse,
 dicere acerbum est, meminisse
 durum, scribere autem gravissi-
 mum. Ecce enim acerbum non
 videatur, mortuum dicere illum,
 qui toties pro Republica dixit,
 dixit publice, dixit privatim, dixit
 domi, dixit foris, dixit apud suos, dixit apud externos?
 Et cui durum non accidat meminisse, sublatum e vivis
 esse Virum, qui per tres supra viginti annos continuas il-
 las & concatenatas molestias, quas grave Syndici mu-
 nus secum fert, devoravit, Consulares autem fasces per
 sexennium & quod excurrit ita gessit, ut non Cives tan-
 tum in sui admirationem traxerit, sed famam quoque
 Nominis sui in externas Regum Principumque aulas la-
 tissime dimiserit? At enim tantum Virum scribere mor-
 tuum, atque ita scribere, uti merita ipsius & singulares
 animi dotes poscunt, res est multo gravissima. Sive enim
 merita ipsius spectentur, tanta illa sunt, ut nec chartæ
 huius angustia illa capiat, nec memoria illis repetendis
 sufficiat: sive animi dotes respiciantur, tanta etiam illa-
 rum undique se offert ubertas, ut dijudicare difficile sit,
 quamnam præ ceteris commemorari aut primo loco cele-
 brari mereantur. Congesta enim in illum larga DEI ma-
 nu erant omnia, que virum edecumatum ornare, atque
 ad res summas gerendas expeditissimum reddere pote-
 rant. Memoria nunquam non in ipso erat promptissima,
 & talis omnino, ut fidem quoque omnem superare vi-
 deretur; quandoquidem nec meditati verba unquam
 deerant, nec dicturo quicquam eorum excidebat, quæ
 publice privatimque proferre constituerat. Atque hæc
 felicitas non juvenili tantum aut virili ipsius ætati erat
 propria, sed seni quoque, dum integræ vires erant, con-
 stabat. Memoriam facundia comitabatur, quæ summos
 imosque ipsi conciliabat, quia & promte dicebat & or-
 nate, nec quidquam admiscebat, quod ad rem non face-
 ret, aut ab instituto esset alienum. E quo simul, quan-
 tum in Viro fuerit iudicium, quantaque prudentia, col-
 ligere facillimum est. Erat vero etiam laborum indefes-
 sus, ut qui non modo humeros nunquam subtraheret,
 ubi ardua erant in salutem Patriæ suscipienda, sed suppo-
 neret

neret

neret quoque ultro, & quo plura in ipsum ruerent negotia, eo majora semper & graviora sibi deposceret. Non sufficiebat ipsi cogitasse & consuluisse quæ in rem essent, sed pleraque etiam ipse per se transigebat. Atque uti flamma continuo surgit in rectum, jacere autem ac deprimi nescit, ita animus ipsius semper in motu erat, & in hoc solo quiescebat, quod requie a laboribus non frueretur. Nec frangebatur illum, si in nonnullis obstacula undique viderentur confluere, quæ abstertere ab instituto possent, sed stabat inconcussus, nec ante ab incepto se revocari patiebatur, quam ea, quæ mente conceperat, in effectum deduxisset; vel hoc ipso se in tanta laborum negotiorumque mole recreans, quod videret felicissimos atque optatissimos eventus coeptis respondere, nec in cassum abire, in quibus perficiendis studium suum operamque locaverat. Quid porro dicam de modestia Viri, de comitate illius, de affabilitate, de doctrinæ copia, de Legum singulari peritia, de ingenii velocitate & in dijudicando promptitudine? Singula namque hæc summatim tantum sunt recensenda, quia omnia in eo summa erant, ut quamvis ipse composito semper esset animo, egregias tamen illius dotes de primatu inter se certasse non immerito dixeris. Haud aberant quoque ab ipso, quæ corpus commendare solent, vultus gravitas, frontis serenitas, robur solidum, membra firma, & ea denique corporis species, quæ Viri dignitatem intuentium oculis facile ingerebat. Tantum ergo Virum scribere mortuum, quis non arduum judicaret & grave? Scribendum tamen est, quia id ex officio incumbit; & si scribi nequeat, prouti Virtutes illius merentur, scribendum saltem ita, uti instituti ratio, & paginarum harum, quæ memoriæ ipsius sunt dicatæ, capacitas permittunt. Est vero ille, ut denuo & apertius dicam, Vir Magnificus, Nobilissimus, Amplissimus, Excellentissimusque, **DN. LUCAS A BOSTEL, J. U. D.** Celeberrimus, & Reipublicæ nostræ antehac per tres supra viginti annos **SYNDICUS**, tandemque **CONSUL** in annum septimum gravissimus meritissimusque. Prodiit is in lucem Anno superioris seculi quadragesimo nono die. Octobr. vitæ curriculum ingressus in communi hac nostra patria, cujus commodis & utilitati studuit, servavit, invigilavit, donec ad quietem se componeret, mortemque;

temq; placidam molestiarum per fugium nancisceretur.
 Patrem nactus est Virum Amplissimum atque Prudenti-
 tissimum **DN. BASILIUM a BOSTEL**, Civem pri-
 mo & Mercatorem in Civitate nostra primarium, Variis
 officiis Civilibus bene meritum, deindeq; per annos no-
 vem Duodecimvirum, atque ad extremum Senatorem
 gravissimum, fatis A. MDCLXIX. d. 16. Octobr. functum.
 Matrem vero habuit **MAGDALENAM SIECH-
 MANNIAM, HERMANNI SIECHMANNI**
 Mercatoris itidem primicerii filiam, Matronam Virtutibus
 decoratissimam, & pietatis laude insignem. Quorum pri-
 ma jure meritoq; cura fuit, ut Sacro regenerationis lavacro
 a peccati sordibus ablutus infans **DEO** traderetur, &
 ascriberetur in Civitatem Christianam, cujus rei perpetuam
 tesseram accepit **LUCÆ** nomen. Cumque non
 nossent modo, sed & recogitarent sedulo, se tantum
 pignus non sibi duntaxat sed posteritati quoque nactos
 esse, vix fandi facultatem adeptum Præceptoribus com-
 mendarunt, imbuendum pietatis præceptis, & forman-
 dum moribus, ac deinceps artibus instruendum, quæ
 decet ætatem teneram, & difficilioribus studiis præpa-
 rant. Nec cecidit in irritum labor, sed egregie respon-
 dit optatis, fatisq; luculenter apparuerunt celeres promti
 atque alacris ingenii motus, qui fiduciam potius quam
 spem faciebant, fore ut in Familiæ suæ atque Majorum
 decus, inque Patriæ ornamentum succresceret. Atque
 hæc stimulos addiderunt Parenti, ut studiis filium suum
 prorsus destinaret, privatæque institutioni publicam
 vellet succedere, e qua jacta sementis feliciter in altum
 surgeret, & bene cœpta uberiora incrementa acciperent.
 Missus ergo in Scholam Johanneam fuit, in qua huma-
 nioribus studiis & Philosophiæ rudimentis tanta cum di-
 ligentia eoque successu incubuit, ut & rara ingenii ipsius
 indoles admirationi esset, & singularis industria dignis
 laudibus ab omnibus exciperetur. Cumque dehinc fir-
 miter sibi proposuisset **NOSTER**, non ante patrio solo
 valedicere, quam omnes Philosophiæ partes pertractasset,
 Gymnasio quoque patrio nomen suum A. MDCLXVI.
 dedit, ducibusque qui in eo tum docebant Professoribus,
**GUTBIERIO, KIRSTENIO, MULLERO, & CA-
 PELLO**, eam sibi Philosophiæ cognitionem comparavit,
 quæ non modo ad Juris utriusque studium capessendum,
 sed

sed & ad calus alios in quotidiana vita se offerentes, atque ad eruditorum forum pertinentes, promte decidendos; abunde videbatur sufficere. Non ignorabat enim, quantum Philosophicarum artium scientiarumque notitia animum exornaret, conferretque simul ad sublimiora studia facilius tractanda; indeque fixum ipsi deliberatumque mente erat, in hoc campo eo usque versari, donec illum decurrisset penitus, metamque exoptatam ex voto attigisset. Nec historiam neglexit, sed magna cum voluptate nec minori ardore tractavit, non minus antiqua ejus monumenta pervolvens quam recentia, atque omnis ævi exempla studiose circumspiciens, ut ex illis carperet, quæ non in præsens modo, sed & in futurum e re tam sua quam aliorum esse possent. Cujus diligentiae suæ specimen quoque publicum in Acroaterio Gymnasii edidit, habita Ao. MDCLXIX. sub directione memorati D. KIRSTENII, viri de studiis B. nostri **CONSULIS** deque universa politiori literatura in primis meriti, Oratione de IV. Monarchiis, quam omnes quotquot adfuerunt Auditores fulgidissimi magno cum applausu exceperunt. Ita vero cum præparasset animum, Jurisprudentiæ se totum dedit, cujus principia cum non parce itidem in patria imbibisset, contulit se Ao. MDCLXX. in altiores Musarum sedes, ut coeptam domi telam in illis porro continuaret, atque tandem etiam pertexeret. Elegit autem ab initio sibi Heidelbergensem Academiam, Celebribus qui in ea erant Juris Professoribus, ac nominatim D. GLOCKNERO & D. BÖKELMANNO, se familiariter adjungens, & quicquid ab horum publicis privatisque acroasibus vacui temporis supererat, Optimorum Auctorum lectioni tribuens. Sed cum per annum ibi substitisset, transtulit Ao. MDCLXXI. studia sua Lugdunum Batavorum, Comitem itineris habens ipsum modo nominatum Præceptorem suum D. BÖKELMANNUM, qui ex Heidelbergensi Academia Lugdunum fuerat evocatus, & apud quem Cursum studiorum suorum absolvere decreverat. Hæsit ergo ibi per integrum triennium, Jurisque peritiam ad illud fastigium deduxit, ut Academiæ istius Patribus non absque collatis honoribus dimittendus censeretur. Quapropter A. MDCLXXIV. mense Majo pro summis in Utroque Jure honoribus, quos Doctoratus vocant, pu-

6
 blice ibi de pœna cogitationis disputavit, alteroq; abhinc die, qui promotioni erat destinatus, de causis, propter quas Imperator **CAROLUS V.** se Imperio & Hispaniarum Regnis abdicaverit, multa cum laude peroravit. Auctus vero honoribus hinc iter se dedit, Germaniamque, Angliam, Galliam, atque Italiam perlustravit, ut scientiæ pridem partæ experientiam adiungeret, mores aliarum nationum inspiceret, statum Regnorum atque Rerum publicarum penitus observaret, & linguas exteras, quarum gustum jam ante in patria perceperat, sibi redderet familiariores. Cumque istum itinerum suorum scopum sibi fixisset, non digressus cito e præcipuis quas adibat urbibus fuit, sed longius paulo in illis fuit commoratus, donec ipsum quinquennium peregrinando absolvisset, quo exacto salvus atque sospes Ao. M DCLXXIX. in patriam remeavit.

Domum redux contraxit matrimonium solennibus, que nuptiis consummavit A. DCLXXX. die 25 Octob. cum Nobilissima & Virtutibus sui sexus cumulatissime instructa Virgine **GESA BRAUNS, DN. JOHANNIS BRAUNS,** Celebris in patria nostra Mercatoris, & **ANNÆ STAMPELIÆ** filia, quæ eo vehementius nunc luget illius obitum, quod impense eam semper amavit, & omni benevolentia est complexus, ipsaque vicissim illum tenerrimo affectu per omnem vitam ita est prosequuta, ut nullo unquam tempore quæcunque candidi amoris documenta, quælibet sinceri cultus testimonia, & quævis denique humanitatis & officiorum genera, quæ expectari ab illa poterant, exsolvere neglexerit. Sed cum prolem ex ea nullam susceperit, hos sibi ex eo tempore liberorum loco habuit, qui Patrocinium ipsius ambientes Virtutum atque eruditionis clariora specimina ediderant; non minorem ex illorum flore atque promotione voluptatem capiens, quam si ipsorum ex senatorum incrementa vidisset. Suntque & fuerunt non exiguo numero variorum ordinum Viri fulgidissimi, qui post Deum ipsi imprimis acceptum referant retulerintq; quod ad illum floris atque dignitatis gradum emerferint, ad quem, si absque illo fuisset, ascensuri nunquam fuissent. Neque vero cognationis aut affinitatis tantam hic habuit rationem, ut eorum modo res in melius evehere sibi proposue

posuerit, qui propinquitatis vinculo ipsi erant annexi, sed benevolentia sua non minus quoque dignatus est illos, qui alieni ab ipsius prosapia erant; hos sibi propinquos reputans, qui eruditione, Virtutibus, atque aliis animi dotibus factisque laude dignis ipsum æmularentur. Atque universim singulari etiam favore complexus est omnes illos, qui bonas proficerentur literas, unde & res nostræ literariæ multum ipsi debent; eumque inter summos sui in hac Civitate Statores atque Promotōres cum grata beneficiōrum recōrdatione numerant.

Sed veniendum ad vitam ejus civilem est. Cum post longam, ut dixi, peregrinationem patrio solo esset redditus, non sibi soli vixit, sed annis jam tum statim fuit, ut ad officium publicum nondum esset admotus, ut quōvis modo operam suam & Patriæ & proximo locaret, scopumque illum magis magisque assequeretur, ad quem a Parentibus erat educatus, a Præceptoribus imbutus, atque propria quoque sua industria instructus. Nam & iis, quibus in foro causæ erant, quique patrociniū ipsius sollicitabant, nunquam illud denegavit, nisi ipsius causæ injustitia obstaret, & in Conventibus Civium publicis ea quæ ad tranquillitatem & salutem Patriæ esse rebatur aperte consuluit, & ut consilia salutaria effectum quoque sortirentur, quantum in ipso fuit, publice privatimque omni nisu allaboravit. Quo ipso communem Procerum atque Civium benevolentiam promeruit, effecitque ut omnes pariter de illo dignitatibus ut primum commode fieri posset augendæ cogitationes volverent. Idque tanto magis suarum partium esse judicant, quod perspicere naturam quoque ipsum excellenti memoria & singulari facundia armasse, insuperque generoso pectore & promptissimo judicio instruxisse, ut ad ardua quoque expedienda idoneus si quisquam appareret. Verum uti optima ad fastigium via est, quæ per gradus ducit, ita similiter NOSTRO, iisque in quorum manibus hæc erant, consultum fuit visum, ut paulatim etiam & per gradus ad altiora emergeret. Itaque ante omnia tam e re ipsius quam totius Civitatis esse statuerunt, locum ipsi inter Inferioris Judicii Assessores tribuere, quem hactenus nemo e Doctorum ordine occupaverat, ut in illo illustriora adhuc & copiosiora excellentis doctrinæ suæ judicijque acerrimi & indefessi laboris specimina ederet. Easque vices ipse ex recepto more & secundum statuta publica per biennium Ao. MDCLXXXII. & MDCLXXXIII. eo majore cum laude & gloria obiit, quo magis omnium de se expectationem adimplevit & superavit. Vacante posthæc SYNDICI munere, nemo a Patriæ Patribus aptus magis, nec magis dignus quisquam fuit judicatus, cui illud conferretur, quam NOSTER, cujus prudentiam industriam & dexteritatem multis pridem documentis habuerant exploratam. Electus ergo communibus suffragiis fuit Ao. MDCLXXXVII. d. ii. Jan. functusque officio hoc est per viginti & tres annos tanto cum Procerum reliquorum applausu, ut summo semper apud illos fuerit in pretio, & votis suis apud illos exciderit nunquam. Quin imo tantam ejus habuerunt rationem, ut ex quo in commissa sibi sparta insigniter de Patria esset meritis, nomen ejus inter summi Apicis Candidatos retulerint, quoties contigit, ut Consulatum aliquis e vita excessisset. Legationes graviores obiit decem. Missus enim fuit Ao. MDCLXXXVIII. Berolinum ad Potentissimum Electorem Brandenburgicum FRIDERICUM III. Ao. MDCLXXXIX. Stadam ad Excellentissimum Gubernatorem Ceterosque Consiliarios Regiminis Sacræ Regiæ Majestatis Svecicæ in Ducatibus Bremensi & Verdensi; Ao. MDCXC. ad Præpotentes Ordines Generales Fœderati Belgii, simulque ad Excellentissimos Legatos Confœderatorum Principum, qui Hagæ tum convenerant; Ao. MDCXCI. ad Gloriosissimum Magnæ Britanniæ Regem WILHELMUM III. Hagæ tunc degentem, unaque etiam ad ceteros Imperii Principes, qui Hagæ aderant; Ao. eodem secundum Berolinum ad Potentissimum Electorem Brandenburgicum; Ao. MDCXCII. ad Excellentissimos Commissarios Regiæ Majestatis Svecicæ in Ducatu Bremensi; Ao. MDCXCIII. Londinum iterum ad Potentissimum Magnæ Britanniæ Regem; Ao. MDCXCIV. tertium ad Potentissimum Electorem Brandenburgicum; Ao. MDCXCVII. ad Tractatus Pacis Risvycenles; denique Ao. MDCC. Hafniam ad Sacram Regiam Majestatem

jestatem Danicam FRIDERICUM IV. In singulis vero Legationibus hisce nihil eorum neglexit unquam; quæ e salute Patriæ esse poterant, sed sollicita cura nec minori fide commissæ sibi negocia expedivit; ob singularem in dicendo promptitudinem & perspicuitatem citra fastidium semper admissus ab Illis ad quos fuerat missus, benevoleque auditus. Tandem etiam fors ipsi feliciter exiit A. MDCCIX. d. 26. Nov. ad summos in Republica nostra honores, sublato e vivis Viro immortalis memoriæ, Magnifico DN. PETRO A LINGERCKE, J. U. L. & CONSULE meritisimo, cujus animæ bene sit, & ossa ad novissimum diem molliter quiescant. Equidem Consulares fasces per sexennium tantum & menses circiter octo gessit NOSTER, sed ita gessit, ut prolixum sui desiderium apud reliquos Patriæ Patres innumerosque Civium Optimates reliquerit, & temporis brevitate meritorum multitudine compensaverit, sibi que adeo ipsi plurima pignora ad perennem in omni posteritate memoriam struxerit.

Incidit in morbum ætate præterita, correptus febris ardente, eaque tanta, ut actum de vita illius judicaretur. Verum adhibita solerti Medicorum cura, & Divina accedente benedictione convaluit in tantum, ut & febris fuerit repressa, & amissæ vires paulatim iterum redierint, ipsæque & Cultui publico & Curia fuerit redditus. Restitui tamen penitus non potuit, obstante declivi jam ætate, & impediens quoque Symptomatibus aliis, inter quæ præcipue calculi dolores, qui & insomnes noctes crebrius secum ychabant. E quibus iterum iterumque per hyemem evenit, ut cum spes non exigua plenioris restitutionis affulsisset, de improvviso nova virium dejectio sublequeretur, quæ omnium animos de futuro eventu in suspensio teneret. Neque tamen prorsus de rectiori valetudine desperabatur, sed optima quæque ab imminente Vere expectabantur. Sed aliter res accidit. Hæsit enim vis morbi tenacius quam credebatur, & residuas vires ita omnes pedetentim exhaustis, ut liquido tandem appareret, vergere omnia ad occasum, & cedendum vi morbi esse, utur lectissimis remediis iretur obviam. Quapropter NOSTER abjecto omni ulterioris vitæ desiderio, terrenisque curis penitus proscriptis, quibus ex officio hætenus, in quantum per vires licuit, fuerat defunctus, cælestium bonorum per CHRISTVM acquisitionum meditationi se totum dedit, animamque salutaris epulo Corporis atque Sanguinis Domini munivit, quod & aliquoties fecerat ante, ex quo male habere cœperat, beatam sui tranquillamque analysin devotis precibus rogans, & hilari animo expectans. Nec voris suis excidit. Aliquot enim ante obitum diebus non calculi modo dolores penitus remiserunt, sed resolutus quoque in largiorem somnum fuit, cujus defectus ipsum antea exagitaverat, & totum sæpe prostraverat. Subsequuta tandem nudius nonus fuit placida animæ & corporis solutio, hora circiter undecima matutina, quam inter suas & circumstantium suorum ardentissimas preces obtinuit, cum ætatis suæ annos sexaginta sex cum mensibus novem & diebus quatuor explevisset.

Fuit ergo Magnificus CONSUL noster, fuit. Fuit, (nam dicendum nunc tandem scribendumque est,) fuit, vivendumque finem fecit. Exiit enim ex hac vita, nosque passibus aliquot antevērit, sequuturos ex summi Imperatoris nutu, quando nos quoque de statione hujus vitæ decedere jussit. Sed quid fuisse dico? Est utique adhuc; imo fuit ut esset. Est in manu DEI, est in cœtu Beatorum, est in tabernaculis pacis, iisque æternis; abest autem a molestiis illis, quas caduca hæc vita secum fert. Est eritque. Nescit enim terminum felicitas illa, ad quam est evedtus, & Nominis quoque ipsius fama; & meritorum memoria erit in hac civitate perennis. Quid illum vivendi finem fecisse dico? Vivit adhuc, & vivet in sempiternum. Attingit quidem mortalis vitæ finem, at vitam nunquam finiendam inchoavit. Nam qui in CHRISTO decedunt, vere nascuntur cum denascuntur, & qui emortalis illis creditur dies, natalis est. Quare legendus quidem est NOSTER, sed ita est legendus, ut invidere ei non videamur felicitatem illam, cujus factus nunc compos est. Durum dissidium est, quod mœstissima patitur VIDUA, patiunturque una omnes qui Amplissima huic Familia vel cognatione vel affinitate sunt innoxii, at non erit perpetuum. Aderit dies, qui nos pie defuncto CONSULI iterum junget, & illum nobis. Hunc placido expectemus animo. Nec longe abest. Brevis enim vita est, & singularis momenti ad illius terminum accedimus propius. Nihil est, quod B. CONSUL a nobis ultra efflagitat, nihil in quo mereri de ipso, aut quo gratum animo ei testari amplius queamus, nisi ut memoriam illius reverenter habeamus, & corporis illius exuvias, quæ die XXIII. mensis hujus in dormitorium suum, quod in æ de D. NICOLAI est, inferentur, decenti Comitatu prosequamur. Hoc Virtutes illius atque merita postcunt, hoc pietas Christiana exigit, & nos Omnes Omnium Ordinum Viros Honoratissimos Dignissimosque ea qua par est comitate & obsequantia rogamus. P. P. d. XXIII. Julii, Anno Æræ Christianæ M DCCXVI.